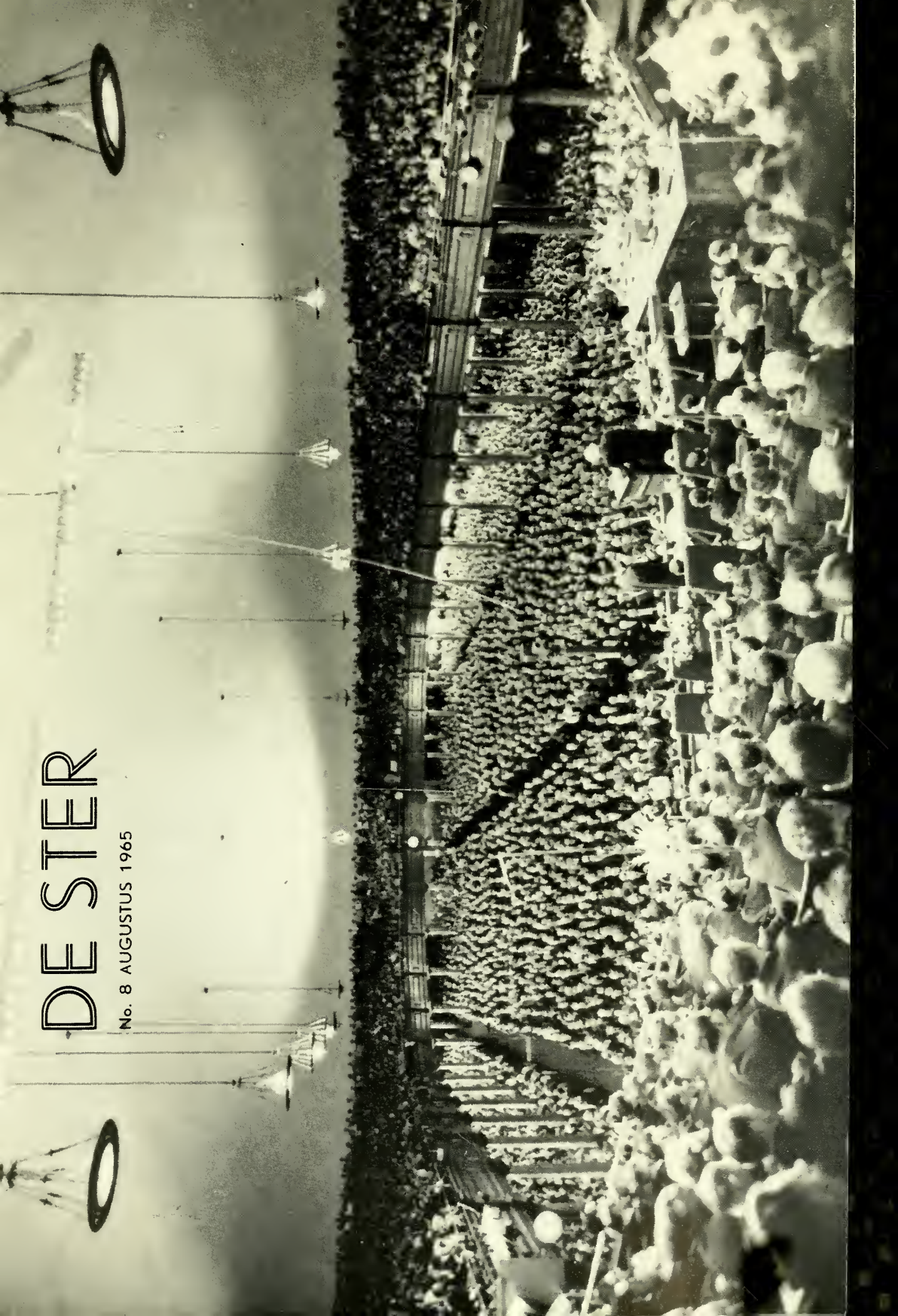

DE STER

No. 8 AUGUSTUS 1965

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Interieuroopname van de
Tabernakel gedurende een
onlangs gehouden
Algemene Conferentie

65e JAARGANG

Nr 8

INHOUD:

Blz.

Onze Profeet spreekt	231
Zij gingen ons verlaten	233
Afscheidsgroet van de familie Van Slooten	234
Het nieuwe Zendingsbestuur	236
De nieuwe Patriarch	238
De vraag van de maand	239
Genealogie	241
Het Melchizedekse Priesterschap	244
Hun vertrouwen redde hun het leven .	247
Conferentiesprokkels	248
Egyptologie en het boek van Mormon .	253
Zonnehoeke	258
Gebeurtenissen in de zending	260

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54, Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat-133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ONZE PROFEET SPREEKT

De mormoonse pioniers

door President David O. McKay

Toen Joseph Smith in de lente van 1820 zijn eerste openbaring ontving, was hij nog maar een jongen. Hij was niet geschoold en niet getraind. Tien jaar later organiseerde hij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij was nog geen negen en dertig jaren oud, toen hij de marteldood stierf.

De overeenstemming van zijn leer met die van de Heiland en de Apostelen, de redelijkheid van zijn bewering dat mannen door God moeten worden geroepen om in de dienst van God te treden, de complete organisatie van de Kerk, haar bestuur, haar wetten en haar opmerkelijke aanpassing aan de noden en de vooruitgang van de menselijke familie - deze en vele andere aspecten van dit grote laterdaagse werk, al wordt dit slechts gedeeltelijk begrepen, brengen weldenkende mensen er toe over de bron van des Profeten wijsheid na te denken.

Als de mensen van deze tijd zouden vragen, gelijk men dit in de dagen van de Zaligmaker deed: „Van waar komt Dezen die wijsheid en die krachten?” (Matth. 13 : 54) zouden wij zonder aarzelen zeggen: „Joseph Smith ontving die van omhoog”.

Na de dood van de Profeet Joseph volgde Brigham Young hem op. Deze werd vaak een „moderne Mozes” genoemd. Hij had als onmiddellijke taak de Heiligen naar een nieuw tehuis te leiden.

De Schriften zeggen ons dat het onmogelijk is zonder geloof God te behagen (Hebr. 11 : 6), dat door geloof profeten en mannen van ouds koninkrijken hebben overwonnen, gerechtigheid beoefend, de beloftenissen verkregen, de mullen der leeuwen hebben toegestopt, de kracht des vuurs hebben uitgeblust, de scherpte des zwaards zijn ontvloden, uit zwakheid krachten hebben gekregen...” (verzen 33-34).

Het was vanwege zijn geloof dat Columbus de oceaan trotseerde en een onbekende horizon tegemoet zeilde totdat hij een nieuw land ontdekte. Het was het geloof dat de Mayflower naar Amerika bracht, „beladen met de toekomst van een werelddeel”. Het was het geloof dat President Brigham Young en de pioniers van Utah er toe dwong permanente nederzettingen in een afschrikwekkende en tartende woestijn in het westen te stichten.

Geloof is in het menselijk streven machtiger dan oordeel of ervaring.

Toen de pioniers hun bestemming naderden, de groep met een duizend mijlen prairie achter hen, hakten zij zich een weg door het kreupelhout over de bergen, grote keien loswikkend, die met groot geraas in de bergkloof stortten. Daar doorheen bewoog zich moeizaam een karavaan van huifkarren.

De voorhoede der Utah pioniers naderde de top van Big Mountain, vanwaar zij de eerste glimp van het grote Zoutmeer konden opvangen. Aan de westelijke rand van dat meer lag de „Dode Zee van Amerika” in het zonlicht te schitteren, meer als een dreigend voorteken dan als een belofte van voorspoed.

Als die dorre, schijnbaar onvruchtbare vallei productief kon worden gemaakt, het centrum kon worden van een westelijk imperium, zou het ongetwijfeld een van de trefendste voorbeelden in de geschiedenis zijn van geloof dat over menselijk oordeel en ondervinding triomfeert.

Onder de grote pioniers neemt Brigham Young in de geschiedenis een vooraanstaande plaats in. Op hem rustte de verantwoordelijkheid voedsel en onderdak voor de 148 personen te verschaffen, waar de groep uit bestond die in de woestijn een tehuis zocht. Het was zo ver in het seizoen dat er weinig of geen hoop was dat het gezaaide nog tot wasdom zou komen. Behalve deze 148 mensen waren er duizenden anderen die hun huizen in Nauvoo na de dood van hun Profeet hadden verlaten en hun leider volgden naar dit vredig toe-

vluchtsoord, waar zij naar hadden uitgezien. Ongeveer twee duizend waren bij de berg Pisgah in Iowa, 145 mijl van de westelijke oever van de Mississippi.

Nog een andere kolonie bevond zich in Garden Grove in Iowa, 126 mijl ten oosten van Council Bluffs. Zesduizend anderen waren in het Winterkwartier aan de oevers van de Missouri, zes mijl van Omaha.

Tienduizend mensen waren reeds op weg naar het Grote Zoutmeer, terwijl voor slechts een kleine kolonie geringe zekerheid bestond dat zij onderhouden konden worden. Alles bijeen geteld bevonden zich 40.000 Mormonen tussen de Britse eilanden en Emigration Canyon, Utah, die, vertrouwend op de grote leider, onderweg waren naar een onbekende, nog aan te duiden wijkplaats.

Groter dan het menselijk oordeel, hoog uitgaande boven 's mensen ervaring, was van de grote leider het vertrouwen op God. Toen hij over dit geloof, dat hem de weg had gewezen, sprak, zeide hij: „Toen ik een gedeelte van de Salt Lake Vallei zag, werd mijn geest verlicht en dat licht bewoog zich over de vallei en ik voelde dat de Heiligen daar bescherming en vrede zouden vinden”.

Het onwankelbaar geloof van die onbevreesde groep in een goddelijke voorzienigheid, die onzichtbare macht, die „de disharmonieën van nu tot harmonie van de toekomst maakt”, is onverwoestbaar. Hun nooit aflatende sterkte en heldenmoed zijn een geleidelicht en een aanmoediging geweest voor allen die hun simpele doch onverge-

lijkelijke geschiedenis lezen en zullen dat altijd blijven.

Honderden vooruitstrevende gemeenschappen in westelijk Amerika leveren het bewijs van Brigham Young's superioriteit als kolonisator. Een besef van de menselijke waardigheid, door inspanning ge-

handhaafd, het vermogen om tot wederkerige hulpverlening te inspireren, het vermogen op alles voorbereid te zijn, liefde voor de vrijheid en eerbied voor God droegen tot zijn grootheid als leider van mensen bij. Deze eigenschappen bezaten de pioniers in zekere mate ook.

Zij gingen ons verlaten

„...Er is een tijd van komen; er is een tijd van gaan...”

Zo is het in 't leven nu eenmaal. President Don van Slooten en zijn vrouw en hun twee zoontjes, van wie de jongste in Nederland is geboren, zijn naar de Verenigde Staten teruggekeerd; hun zending in Nederland is geschiedenis geworden.

En nu denken wij terug aan de tijd dat dit geliefde echtpaar het bestuur over de Nederlandse zending in handen had. Ik ben er van overtuigd dat allen die President en Zuster Van Slooten van nabij hebben gekend en onder hun leiding en met hen hebben gewerkt, hen met weemoed hebben zien vertrekken, doch ook met een gevoel van dankbaarheid, wanneer zij terugdenken aan de bewijzen van vriendschap en genegenheid, door

President Van Slooten aan de leden en in 't bijzonder aan de priesterschapsdragers, onder wie in de eerste plaats de zendelingen, betoond en door Zuster van Slooten aan de leidsters van de Z.H.V en het Jeugdwerk, aan wier hoofd zij heeft gestaan.

Ik weet dan ook dat ik in de geest van al deze leden van de Nederlandse zending spreek, wanneer ik zeg, dat het onze hoop en bede is, dat zij met veel succes in hun arbeid, hoe en waar die ook moge zijn, en met vele zegeningen gezegend mogen worden in de plaats van hun inwoning of waar zij zich ook bevinden, en hun kinderen mogen zien opgroeien tot sterke getuigen in Gods Koninkrijk.

Ik eindig met hen toe te roepen een van harte gemeend: „Tot ziens”!

A. D. J.

Afscheidsgroet

van de familie Van Slooten

Geliefde Broeders en Zusters:

Onze harten zijn vol dankbaarheid als wij zeggen „tot ziens” en Nederland en België verlaten om naar de Verenigde Staten terug te keren. Wij hebben de hartelijkheid die U ons hebt geschonken erg op prijs gesteld. Wij zullen dit nooit vergeten.

Voor ons vertrek zouden wij graag in de gelegenheid geweest zijn u persoonlijk de hand te schudden om u te laten weten, hoezeer u ons

leven verrijkt hebt. Wij houden veel van Nederland en België en zijn er trots op dat onze voorvaders hier vandaan kwamen.

Onze Hemelse Vader is bijzonder goed voor ons geweest in de tijd dat wij op zending waren. Wij zijn rijk gezegend. Wij hebben vele vrienden gemaakt en hebben oude vriendschapsbanden hernieuwd. Wij achten deze vriendschapsbanden zeer hoog.

Tijdens onze zending zijn wij gezegend met de geboorte van onze tweede zoon en thans zijn wij opnieuw gezegend met de kennis dat ons derde kind in januari geboren zal worden.

Wij hebben, gedurende onze zendingstijd zelfs een vastere overtuiging gekregen van de goedheid van onze Hemelse Vader en van de zegeningen die door Zijn Evangelie kunnen worden verkregen.

Wij zijn verheugd met de keuze van onze kerkleiders, met het roepen van President en zuster Curtis als onze opvolgers in het presidentschap van de Nederlandse Zending. Wij hebben dit fijne gezin ontmoet en hebben hun uitstekende bekwaamheden leren kennen. De keuze van broeder Curtis als president over de Nederlandse Zending is zeker geïnspireerd.

Wij zullen ons met ons gezin in St. George, Utah, vestigen. Ik ben daar benoemd als financieel directeur van het Dixie College.

Tot slot willen wij u nogmaals danken voor uw vriendschap, uw gastvrijheid en ook nog in het bij-

zonder voor het prachtige schilderij dat voor ons gekocht is van de gezamenlijke bijdragen van de leden van de Hollandse Ring en de Nederlandse Zending. Wij houden erg veel van dit schilderij. Het zal altijd een ereplaats in onze woning innemen en het zal ons herinneren aan onze zending en vele dierbare vrienden.

Moge God u zegenen. Hij zal dat zeker doen, indien u actief blijft in de Kerk en de geboden onderhoudt. Leef iedere dag zodanig, dat u waardig bent van het avondmaal te nemen en op die wijze het verbond te hernieuwen, dat u met onze Hemelse Vader gesloten hebt toen u gedoopt werd. God leeft en is onze Vader. Christus leeft en is onze Verlosser. Zij hebben Hun Evangelie en gezag door middel van Joseph Smith hersteld. Dit getuigen wij tot u in de naam van Jezus Christus.

Uw broeder en zuster in het Evangelie,

Don en Nancy Van Slooten

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Als op uw voorhoofd rimpels moeten worden gegroefd laat ze dan niet op uw hart komen. De geest mag nimmer oud worden.

James A. Garfield

Het nieuwe Zendingsbestuur

President Dale R. Curtis en familie: Van harte welkom in Nederland!

Ik reken het mij tot een voorrecht als assistentredacteur van „De Ster” deze woorden tot U te richten en hier aan toe te voegen, dat het ons aller wens is dat U zich spoedig hier thuis zult gevoelen in dit kille regenlandje, wat wij in 't bijzonder hopen voor Mrs. Curtis en haar drie dochters, die, voor zo ver ik weet, nooit eerder in Nederland zijn geweest, tenzij misschien voor een kort bezoek. Wij spreken hierbij tevens de wens en bede uit dat God u allen moge zegenen met gezondheid en met alles wat u behoeft gedurende de tijd

dat u in de dienst van de Meester in de Nederlandse zending werkt. Sta mij toe dat ik van hetgeen in de Church Section van de Deseret News over u lees, het volgende overneem:

Het Eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft de aanstelling aangekondigd van President Dale R. Curtis als President van de Nederlandse zending. Hij zal worden vergezeld van zijn vrouw Muriel Morris Curtis en zijn drie dochters Marcia, Barbara en Janet. Zijn beide zoons, teruggekeerde zendelingen, blijven in Utah om hun studies weer op te nemen.

„President Curtis is verscheidene jaren lang lid van het Algemeen Hoofdbestuur van de J.M.O.O.V. geweest. Zijn andere kerkelijke functies waren: raadgever van de bisschop, ringsuperintendent van de Zondagsschool en hopman van de padvindders.

Op maatschappelijk terrein was hij werkzaam als inkoper voor het Granite schooldistrict, beheerder van de Curtis Coal Co., president van de KWIC radio, directeur van de American National Bank en een van de directeuren van A. R. Curtis & Sons Co.

Elder Curtis werd 14 november 1914 in Salt Lake City geboren

als zoon van Alexander R. en Genevieve Raine Curtis. Hij is de vierde zoon, die als zendingspresident optreedt.

Nadat hij van 1933-36 een zending in Nederland had volbracht, bezocht hij de universiteit van Utah, vanwaar hij in 1939 promoveerde. Mrs. Muriel Curtis, dochter van Lawrence en Ada Farnsworth Morris, bezocht vóór haar huwelijk de staatsuniversiteit in Oklahoma. Zij diende de Kerk als secretaresse van de Z.H.V. in haar wijk, als lerares in het jeugdwerk, als organiste en als lid van het ringpresidentschap van de J.V.O.O.V.

A. D. J.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Er zijn tien dingen waarvan niemand ooit spijt heeft gehad: van goed doen aan allen, van nimmer kwaadspreken, van luisteren alvorens te oordelen, van denken alvorens te spreken, van het inhouden van een boze tong, van goedheid jegens bedroefden, van vergeving vragen voor gedaan onrecht, van geduld jegens iedereen, van niet luisteren naar kletspraat, van niet geloven van kwade vertelsels.

Improvement Era

De nieuwe PATRIARCH

Wij ontvingen van Elder Roelof Steenblik het volgende schrijven:

Geliefde Broeders en Zusters,

Met vreugde laten wij (Zuster Steenblik en ik) u weten dat wij onlangs geroepen zijn om in Nederland te arbeiden in het werk van Jezus Christus. Een der doeleinden van deze aanstelling is dat ik u zal dienen als uw Patriarch en tevens om het Evangelie te verkondigen onder het Nederlandse volk.

Velen van u hebben een patriarchale zegening ontvangen van Broeder Thijs Winkel tijdens zijn verblijf hier. Voor getrouwe leden der Kerk kan zo'n zegening een houvast zijn, krachtgevend om voort te gaan en te streven het evangelie ten volle te leven. Ik ben gemachtigd om zegeningen te geven aan waardige leden der Kerk en het zal mij een voorrecht zijn de

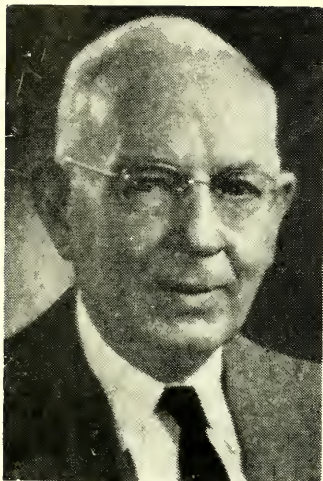
gelegenheid te hebben aan ieder waardig lid een zegening te schenken.

Na aanvraag van een aanbeveling, ondertekend door uw bisschop of uw gemeentepresident en ook voorzien van de handtekening van uw ringpresident of de zendingspresident, kunt u zich met mij schriftelijk in verbinding stellen, adres: Rotterdam, Bas Jungeriusstraat 121. Dan zal ik u datum en uur laten weten wanneer ik u kan ontvangen.

Broeder Roelof Steenblik.

Naschrift:

Wij heten Elder en Zuster Steenblik hartelijk welkom in de Nederlandse Zending en de Hollandse ring en wensen Elder Steenblik als onze Patriarch Gods zegeningen en leiding in dit hoge ambt toe.

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalf

★

Waarom wordt aan kleine kinderen het Avondmaal bediend?

VRAAG: „Tijdens een bespreking in het seminarie van de bediening van het Sacrament merkte een van de leden op dat velen in de Kerk deze verordening niet geheel schijnen te begrijpen. Het betrof het bedienen van het Sacrament aan kleine kinderen van de Junior-Zondagsschool. Sommige leden zeiden dat het deelnemen aan deze verordening op die leeftijd aan de heilige betekenis afbreuk deed, en aangezien het Sacrament de vernieuwing van het verbond betekent, dat bij de doop wordt gesloten en deze jonge kinderen nog niet gedoopt zijn, waarom wordt dan het Avondmaal aan hen bediend?”

ANTWOORD: Openbaring zegt ons dat kleine kinderen voor de Heer onschuldig zijn. Wij lezen in

het 19de hoofdstuk van Mattheüs dat toen kinderen tot de Zaligmaker werden gebracht, enige discipelen ingrepen en diegenen berispten die het waagden ze te laten zegenen, maar Jezus nam het deze discipelen kwalijk en zeide: „Laat af van de kinderkens, en verhindert hen niet tot Mij te komen; want derzulken is het Koninkrijk der hemelen”, (vers 14). Bij een andere gelegenheid riep Hij een klein kind tot zich en zette het in hun midden, zeggende: „Voorwaar zeg Ik u: Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan. Zo wie dan zichzelf zal vernederen, gelijk dit kindeken, deze is de meeste in het Koninkrijk der hemelen. En zo wie zodanig een kindeken ontvangt in Mijn

Naam, die ontvangt Mij. Maar zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee" (Matth. 18 : 3-6).

In tegenspraak met de verkondigde mening van sommigen die denken dat het deelnemen aan het Avondmaal door kleine kinderen, „afbreuk doet aan zijn betekenis”, verklaren wij plechtig dat het toestaan aan kleine kinderen om er wel van te nemen, wanneer hun dit is uitgelegd, op hun geest precies de tegengestelde uitwerking heeft. Misschien kunnen sommigen de diepte van geest van een klein kind niet begrijpen. Zeer zeker kunnen kleine kinderen van de Jeugdklasse begrijpen dat het Avondmaal een heilige verordening is, wanneer hun dat op de juiste wijze wordt geleerd. Dan kunnen wij er nog aan toevoegen, zelfs wanneer zij te jong zijn om het te begrijpen, dat het toch goed is hun te leren dat het een heilige verordening is. Later zal dit zijn vruchten afwerpen. Een kind van de Juniorklas is zeker in staat te beseffen dat het Sacrament een bepaald voorrecht is en in verband staat met het Offer van onze Verlosser aan het kruis.

Een van de schoonste passages met betrekking tot de verschijning van de Heiland aan de Nephieten vinden wij in 3 Nephi 17 : 14-24:

„En toen zij allen waren nedergeknield, was Jezus innerlijk diep bewogen, en zeide: Vader, Ik ben bedroefd over de goddeloosheid van het volk van het huis Israëls. En

toen Hij deze woorden had gezegd, knielde ook Hijzelf ter aarde neder en ziet, Hij bad tot de Vader, en wat Hij bad, kan niet worden beschreven, en de schare, die Hem hoorde, gaf er getuigenis van. En op deze wijze gaven zij getuigenis: Nimmer heeft het oog gezien, noch het oor gehoord, zulke grote en wonderbare dingen als wij zagen en Jezus tot de Vader hoorden spreken. En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken; en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden.

En toen Jezus Zijn gebed tot de Vader had beëindigd, richtte Hij zich op; maar zo groot was de vreugde van de schare, dat zij er door werd overstelpt. En Jezus sprak tot hen, en verzocht hun op te staan. En zij stonden op, en Hij zeide tot hen: Zalig zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet, Mijn vreugde is volkomen. En toen Hij deze woorden had gezegd, weende Hij, en de schare gaf er getuigenis van; Hij nam hun kindekens één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader. En toen Hij dat gedaan had, weende Hij wederom. En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kindekens. En zij blikten op, en richtten hun ogen ten hemel en zagen de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kindekens, en zij waren met

vuur omgeven; en de engelen dienden hen”.

Niemand zal er aan twifelen dat deze kleinen zo diep onder de indruk waren, dat zij deze heerlijke gebeurtenis zich al hun levensdagen herinnerden. Misschien zijn wij soms te haastig in ons oordeel met betrekking tot het vermogen van kleine kinderen om te begrijpen.

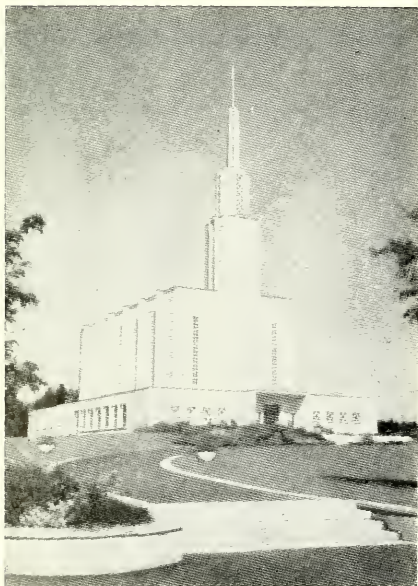
Zeer zeker zou het onze Eeuwige Vader mishagen indien wij ouden de heilige verordening van het Avondmaal de kinderen zouden onthouden, alleen omdat wij denken dat zij te jong zijn om het te verstaan. De kinderen moet van het allereerste begin worden ge-

leerd wat het doel van het gebed is en dat wij een Vader in de Hemel hebben en dat Zijn Geliefde Zoon Jezus Christus stierf, opdat wij zouden leven en de zegeningen van Gods Koninkrijk zouden beerven.

Ik heb het voorrecht gehad Jeugdwerkkinderen te ontmoeten, aan wie door de Jeugdwerkleraresen was geleerd te bidden en onze Vader in de Hemel en Zijn Geliefde Zoon Jezus Christus te danken voor de vele zegeningen die wij ontvangen. Het is ontroerend, voor mij althans, een groep Jeugdwerkkinderen te horen zingen: „Ik ben een kind van God”, en het ook schijnen te begrijpen.

GENEALOGIE

Brief van een zuster aan Elder Hasenberg (vertaald)

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet wat ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat ik zeg hebt gij geen belofte” (L. en V. 82 : 10). Als u tijd hebt om dit te lezen zou ik u graag iets willen vertellen over dat, wat een boeiend experiment voor mij was.

Mijn echtgenoot zei me in het begin van dit jaar dat ik in het jaar 1965 namen en data van 1.000 voorouders zou vinden. Ik probeerde wat werk te doen voor een zuster en ik was er zeker van dat ik wat informatie voor haar zou kunnen vinden. Ik had geen per-

missie van de stadspredikant om researchwerk te doen, en daardoor had ik helemaal geen succes.

Diep binnenin me voelde ik dat ik dit jaar moest zoeken naar één van mijn vele lijnen, drie generaties terug, en ik hoopte, dat ik wat meer generaties zou vinden.

Ik had alleen maar de sterfdatum van mijn moeders overgrootvader, die haar naam droeg. De laatste 20 jaar had ik steeds gepoogd wat over hem te vinden, maar ik was er niet toe in staat, omdat ik de kerkverslagen niet in mocht zien. De predikant legde me op een logische manier uit dat ik niets zou kunnen vinden in de plaats, waar mijn overgrootvader gestorven was, en daar had ik maar tevreden mee te zijn. Op een keer wandelde ik vele, vele mijlen met een bejaarde zuster van dorp tot dorp, maar alles tevergeefs. Toen ik onlangs uw boodschap hoorde, was mijn geloof groot genoeg om te geloven dat ik zijn verslagen zou kunnen vinden, zowel als enige van zijn voorouders. Ik reisde naar D., waar ik in elk geval mijn echtgenoot zou ontmoeten. Nog eens ging ik naar het huis van de predikant, dat me al zo wel bekend was. De oude predikant was overleden, en de nieuwe kerkleider stond me toe in de verslagen te zoeken. Het was zeer zeker een grote verrassing voor me, toen ik

de complete huwelijksdatum vond. Ook ontdekte ik uit welke streek mijn overgrootvader kwam. Ik was reeds meer dan tevreden, maar niettemin trok ik te voet twee mijl verder om er zeker van te zijn, dat de feiten, die ik gevonden had, correct waren.

De predikant was zeer behulpzaam, en met zijn hulp vond ik dat mijn overgrootvader geboren was in 1770. Ik vond ook de naam van zijn vader, dus mijn 2de overgrootvader. Een beetje schuw en aarzelend ging ik navraag doen of misschien de boeken ver genoeg terug gingen om de huwelijksdatum of geboortedatum van mijn 2de overgrootvader te kunnen vinden. De predikant zei me toen dat de beschikbare boeken teruggingen tot 1568. Kunt u zich voorstellen hoe geboeid ik was?

Ik bleef daar verscheidene uren en werkte als in trance, daar ik het nauwelijks allemaal kon doorgronden, maar het moest toch waar zijn.

Een week later ging ik nog eens terug naar die kerk, omdat het oude handschrift zo moeilijk te lezen is. In een van de boeken was een aantekening, dat in het jaar 1636 een bepaald deel was gestolen, maar later weer gevonden was en teruggebracht naar de kerk. Gedurende mijn werk daar vond ik de volgende bloedverwanten:

7 overgrootvaders en hun vaders met 6 vrouwen en 2 tweede vrouwen en 47 kinderen. Bovendien vond ik nog drie generaties, die verwant waren aan één vrouw, en drie generaties verwant aan een andere vrouw, allemaal in de rechte lijn. In totaal 500 namen.

Hoe gelukkig ben ik dat ik uw raad opgevolgd heb en weer begonnen ben met zoeken. Dit was een groot getuigenis voor me.

„...en Wij zullen hen hiermee beproeven, of zij zullen doen wat ook de Heer, hun God, hen zal gebieden”.

Graag wil ik ook mijn ervaringen met de documentatiedienst vermelden. Mij kwam een advertentie in handen van een onzer namen. Ik schreef de nabestaanden en was zo gelukkig antwoord te krijgen, en nog wel een zeer gunstig antwoord. Een tante van degene, die mij schreef, had ook de stamboom uitgewerkt tot 1672 en het is zeker

dat deze tot onze familie behoort. Zij wil graag gegevens met ons uitwisselen. Dat betekent dat ik weer voor een hele tak het werk zal kunnen doen. Broeders en zusters: maakt gebruik van de mogelijkheden, die de kerk u biedt. Vraag aan zuster Maandag over uw namen. U krijgt dan de advertenties over uw namen twee weken te leen, onder voorbehoud dat u ze ook werkelijk binnen die tijd precies zo weer terugstuurt. Er is veel geld en tijd besteed om aan deze verzameling te komen, en iedereen moet er gebruik van kunnen maken. En dat kan alleen als u prompt de advertenties weer aan haar terugzendt.

Nog lang niet alle leden zonden hun drie generaties in voor de familyfile. Mag ik u nog eens vragen dat spoedig te doen? Gemeente Utrecht is een prima voorbeeld. Daar heb ik van veel leden de lijsten al binnen. Hulde Utrecht!!!

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Ik durf alles te doen wat mij tot een man maakt. Wie meer durft dan dat, is niets.

Shakespeare

Indien het van mij afhing, zou ik voor uw toekomst wensen, wat alle mensen verlangen: genoeg werk en genoeg sterkte om dat werk te doen.

Rudyard Kipling

Het Melchizedekse Priesterschap

**„Laat nu een
ieder met zijn plicht
bekend worden”**

Toen de eerste twaalf apostelen van deze laatste bedeling op het punt stonden om naar de hun aangewezen zendingsvelden te gaan, richtten zij zich schriftelijk tot de profet Joseph Smith met het verzoek „God te vragen. . . en van Hem een openbaring te ontvangen”, opdat zij leiding en kracht zouden mogen ontvangen voor het grote werk dat hun wachtte. Zij schreven aan de profet onder meer:

„Eendrachtelijk hebben wij God onze Hemelse Vader gevraagd om ons, door middel van Zijn ziener, een openbaring betreffende Zijn wil en onze plichten te schenken, ja, een machtige openbaring, die onze moed zal doen groeien, die ons in tegenspoed zal troosten en die, te midden van de machten der duisternis, onze hoop levend zal houden” (History of Church, deel 2, blz. 209-210).

De profet vroeg de Heer en op 28 maart 1835 gaf de Heer, in Zijn oneindige wijsheid, een „machtige openbaring” met betrekking tot het priesterschap. Een

openbaring, die meerdere moed geeft, die te midden van de machten der duisternis troost geeft en die de hoop levend houdt.

Deze „machtige openbaring” ontvouwt de leer van het priesterschap. Zij leert ons hoe het priesterschap werkt; zij zet de plichten uiteen van hen die geordend zijn en die tot een of meer van de vele ambten in het priesterschap geroepen werden. De openbaring eindigt dan met een goddelijk bevel: *„laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen. Hij die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht bekend wordt, en zich niet betrouwbaar betoont”*.

In onze drie voorgaande lessen hebben wij ons hoofdzakelijk laten leiden door deze „machtige openbaring”.

Wij hebben gezien:

1. dat het priesterschap de macht en het gezag van God is, dat aan

de mens werd overgedragen om daarmee te handelen ten aanzien van alles, dat dient tot verlossing van de mensen; (deze goddelijke volmacht werd aan daartoe geroepen mannen verleend opdat zij de kinderen van God zouden kunnen terugbrengen in Zijn eeuwige tegenwoordigheid).

2. dat het priesterschap op de mens bevestigd wordt, dat hij tot een ambt daarin wordt geordend en dat hem machten, rechten, gunsten en verantwoordelijkheden, die tot dit ambt behoren, verleend worden; (de ambten zijn: ouderling, zeventiger, hoge priester, patriarch en apostel).

3. dat de broederen, die het priesterschap dragen, in z.g. quorums worden ondergebracht; dat de leiders van deze quorums de verantwoordelijkheid dragen de leden van hun quorum tot het eeuwige leven in het koninkrijk van God te brengen.

4. dat de verschillende ambten in het priesterschap zodanig zijn ingesteld, dat het werk van de bediening onder de dragers van het priesterschap kan worden verdeeld; (alle onderdelen van het kerkelijke programma, zoals zendingswerk, genealogisch onderzoek, tempelwerk, enz. moeten te zelfder tijd ten uitvoer gelegd kunnen worden).

5. dat alle ambten en functies toevoegingen zijn aan het priesterschap, d.w.z. zij zijn lager dan het priesterschap zelve; zij vloeien voort uit het priesterschap, daarom is het priesterschap groter of hoger

dan zijn ambten; dat geen enkel ambt gezag toevoegt aan het priesterschap, integendeel alle ambten ontnemen hun macht, kracht en gezag aan het priesterschap.

6. dat zij, die het Melchizedekse Priesterschap op zich bevestigd krijgen en tot een ambt daarin worden geordend, opgenomen worden in de eed en het verbond die tot deze heilige orde behoren; (hun belofte is om de speciale roeping die hun werd verleend te verheerlijken; de Heer van Zijn kant belooft dan, indien zij zulks doen, dat zij het eeuwige leven zullen verwerven).

7. het verheerlijken van een roeping betekent: haar op te bouwen in waardigheid en belangrijkheid, haar in de ogen van de mensen eerbaar en aanvaardbaar te doen zijn;

8. dat de broederen hun roepingen in het priesterschap kunnen verheerlijken door bekend te geraken met de plichten, die met deze roepingen gepaard gaan en door deze plichten dan ook ijverig te doen.

Welke zijn nu de plichten van ouderlingen, zeventigers, hoge priesters en anderen ten aanzien van het werk van de Heer?

In het grote koninkrijk van de Heer in deze laatste dagen is het werk der bediening in drieën gedeeld:

1. *Het zendingswerk* - de waarheid met betrekking tot 's mensen zaligheid aan de wereld bekendmaken.

2. *De volmaking der heiligen* - hen, die tot de Kerk gekomen zijn te helpen met het zich voorbereiden op het leven in de celestiale wereld.

3. *De verlossing van de doden* - het geven van hoop op verlossing aan hen, die stierven zonder kennis van het evangelie door middel van genealogische navorsing en door de bediening van verordeningen bij wijze van plaatsvervanging in de tempel.

Aangezien nu het priesterschap zelve groter is dan welk van zijn ambten ook, en aangezien allen, die het een of andere ambt in het priesterschap bekleden, noodzakelijker wijze drager van dit priesterschap moeten zijn, kunnen zij, die het Melchizedekse Priesterchap op zich bevestigd hebben gekregen, werkzaam zijn in alle drie hierboven genoemde delen.

Op de schouders van alle dragers van het gezag des Heren rust echter een algemene verplichting n.l. het prediken van het evangelie aan de wereld, het streven zich zelf en anderen die tot het koninkrijk behoren te vervolmaken en het zoeken naar de namen van de doden. In feite zijn alle roepingen gespecialiseerde roepingen en het getuigt daarom van grote wijsheid om hen, die speciale bekwaamheden of aanleg bezitten waar het zendingswerk betreft, dienstbaar te laten zijn in buitenlandse zendingen of om hen met genealogische talenten te laten werken op dat terrein, enzovoorts.

Ouderlingen moeten zowel in hun eigen land als in het buitenland het

evangelie prediken en zij moeten werken in de organisaties die dienen tot de volmaking van de heiligen.

Zeventigers kunnen de zelfde dingen doen, doch zij dragen tevens een specifieke verantwoordelijkheid, n.l. het brengen van de boodschap van verlossing aan alle kinderen van onze Hemelse Vader, die deze boodschap nog niet ontvingen.

Hoge priesters kunnen óf dienstbaar zijn in een leidende functie óf zij zijn in opleiding voor zulk een taak. Het is hun eerste plicht de heiligen te vervolmaken en om te presideren in de organisaties van de Kerk.

De dragers van het priesterschap moeten onderzoeken wat de schriften over hun roepingen te zeggen hebben en zij moeten bekend worden met de op hun roeping betrekking hebbende gang van zaken. Deze gang van zaken alsmede de plichten enz. worden nauwkeurig in de handboeken, die door de Kerk worden verstrekt, omschreven. Zij allen moeten hun werk met bekwaamheid verrichten, doch dit vereist voortdurende studie en voorbereiding. Het is zoals de Heer zegt, we moeten leren en we moeten handelen. Als het werk goed gedaan wil worden, dan moeten alle dragers van het priesterschap eerst studeren en dan handelen.

Indien een drager van het priesterschap zijn roeping werkelijk wil verheerlijken, dan dient hij ijverig de handboeken van de Kerk te bestuderen.

C. S.

Hun vertrouwen redde hun het leven

Het was de laatste dag van januari 1953, een zaterdag. De vloed kwam op; zon en maan werkten eendrachtig samen om deze vloed zo hoog mogelijk op te voeren: springtij. Achter de sterke dijken en hoge duinen sliep het Nederlandse volk en waande zich veilig. Maar de storm stak op, groeide aan tot orkaankracht en joeg het water met onstuimig geweld tegen en over de door mensenhanden aangelegde zeekeringen, die niet alle tegen de ontzettende druk van het aanstormende water bestand bleken. Andere, sterker dan deze of door hun positie niet de volle zwaarte van het geweld te verduren hebbend, werden ernstig gehavend en daardoor verzwakt, zodat elk ogenblik het gevaar van een doorbraak dreigde.

Een van deze hoogst gevaarlijke plaatsen was de dijk tussen Oostvoorne en Rozenburg. Over een lengte van 150 meter was deze dijk aan de voet angstwekkend diep uitgehold. Als hier niet met spoed versterking zou komen, zou ook deze dijk bezwijken en de ramp die Nederland in de nacht van 31 januari op zondag 1 februari trof, nog omvangrijker worden. De zo hoog nodige versterking kwam: inwoners van Oostvoorne en omliggende dorpen, militairen uit binnen- en buitenland, studenten, allen werkten van 's morgens vroeg tot 's avonds laat samen om maar zo spoedig en zo veel mogelijk zakken met zand te vullen, die door vrachtauto's werden wegge-

haald en naar de bedreigde plaats gebracht. Mensen van allerlei rang en stand, van allerlei slag, maar zij waren EEN! En dus een enorme macht ten goede.

Hun positie, zo dicht bij de dijk als de omstandigheden dit toelieten, was gevaarlijk, zeer gevaarlijk zelfs. Als de dijk doorbrak, zouden zij de eerste slachtoffers zijn en onherroepelijk omkomen. Maar dat wisten zij niet; zij wisten niet van de 150 meter lange uitholling. Er was daar echter een, die het wel wist, die precies van de situatie op de hoogte was: hun leider. Hij kende zijn dijk en wist dat als met man en macht zandzakken zouden worden aangebracht, de dijk het zou houden. Rustig en beheerst spoorde hij zijn werkers aan. „Wij redden het, mensen, de dijk zal het houden! Ga zo voort, een groot deel is al opgevuld; de dijk is alweer sterker dan in 't begin; hij houdt het! Met nieuwe moed en energie, vol vertrouwen op de woorden van hun aanvoerder, bogen zij zich opnieuw over hun spaden en spanden hun krachten tot het uiterste in. Niet één was er die bang of ontmoedigd werd, niet één die angstig uitriep: „Maar als de dijk het nu eens niet houdt? Niet één! Allen deden hun werk in het volste vertrouwen op de man, die alles wist en met die wetenschap gewapend van zijn rust en overtuiging aan de zwoegers overdroeg. Voortdurend was hij in de weer tussen zijn mensen en de dijk en steeds voerde hij met zijn

bemoedigende woorden van lof nieuwe energie aan de zwaar vermoeide werkers toe.

Toen de uitholling was opgevuld en de storm geluwd, gingen velen kijken naar het werk dat mede door hun hulp tot stand was gebracht. Een van hen zeide toen: „Als wij niet zo veel vertrouwen in hem hadden gehad, niet zo'n eenheid hadden gevormd en in paniek waren geraakt, zouden wij er nu niet meer zijn". De anderen knikten.

Ik moest aan deze episode uit het rampjaar 1953 denken, omdat er enige overeenkomst is tussen de positie van die opzichter en die van een bisschop of gemeentepresident. Dank zij het vaste vertrouwen in de leiding van de dijkdeskundige, bleven vele mensenlevens gespaard. Als zulk een blindelings vertrouwen aan uw bisschop of gemeentepresident werd gegeven, zou veel narigheid, die soms het gevolg is van gebrek daaraan, zijn voorkomen.

Een bisschop of gemeentepresident

is als de cameraman. Hij kent zijn toestel; hij richt het op het doel, hetwelk hij kiest en waarvoor hij verantwoordelijk is. Hij weet welk beeld tenslotte voor de dag zal komen; zijn raadgevers weten dat ook, doch de anderen die mede belang bij de uitslag hebben, zien het pas nadat de foto is ontwikkeld en afgedrukt. Dat kan vaak een moeilijk werk zijn. Maak het hem niet onnodig moeilijker door uw wantrouwen. Zeg niet: „hij heeft overbelicht of onderbelicht, of verkeerd ingesteld, terwijl u de kwaliteiten van de camera niet voldoende of helemaal niet kent. Niet de cameraman heeft dan verkeerd ingesteld, maar uzelf heeft dan van een verkeerde instelling blijk gegeven en hem het vertrouwen onthouden dat hij bij de vervulling van zijn taak nodig heeft. De moeilijkheden, die uit een dergelijke negatieve houding voortvloeien, kunnen eveneens het verlies van mensenlevens tot gevolg hebben, maar dan in geestelijke zin.

A. D. J.

CONFERENTIESPROKKELS

(Gedeelten uit toespraken, gehouden tijdens de grote Algemene Conferentie in oktober 1964 in de Tabernakel te Salt Lake City).

Niemand gelooft in de Heer?

„...Enige tijd geleden sprak ik met een bloedverwant. Hij maakte een opmerking waarover ik lang heb nagedacht. Hij zeide: „Niemand gelooft in de Heer".

Ik dacht: zou het niet prachtig zijn

als alle kinderen van onze Vader in Hem geloofden, zoals Hij door Zijn profeten tot ons spreekt? Veronderstel dat Hij bij ons was en wij door Hem persoonlijk onderwezen konden worden, zoals met de Profeet Joseph het geval was, en Hij zou ons de reden vertellen waarom wij hier op aarde wonen

LeGrand Richards

en wat onze zending moet zijn. Zou het voor onze toewijding en gewilligheid Hem te dienen meer verschil maken dan wanneer Hij door Zijn profeten tot ons spreekt?

Denk aan hetgeen de apostel Paulus zeide: „...die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken” (Hebr. 11 : 6). En door de Profeet Joseph zeide de Heer: „Ik, de Here, ben gebonden wanneer gij doet wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte”. (L. & V. 82 : 10).

„... Meer dan vijftig jaar geleden hoorde ik Elder James E. Talmage het volgende verhaal vertellen; het is mij al deze jaren bijgebleven. Hij vertelde van een groep toeristen in de Alpen, die door sneeuw waren ingesloten. De Heer zond een engel naar een monnik en deze sprak met hem over die mensen en vroeg hem heen te gaan en hen te redden. Het antwoord was: „Waarom”? Op het moment dat hij dat zeide, verdween de engel. Hij ging naar een tweede monnik en bracht dezelfde boodschap. Het antwoord was: „Hoe”?

De engel verdween. Hij ging naar een derde en sprak tot deze dezelfde woorden. De monnik vroeg: „Wanneer”? Toen bleef de engel en gaf verdere inlichtingen.

Het is niet aan ons te zeggen, wanneer de Heer ons roept of wanneer wij een gebod begrijpen dat ons door Gods profeten wordt gegeven: „Hoe kunnen wij dat doen”? of: „Waarom vroeg Hij ons dit te doen”? maar: „Wanneer o God de Eeuwige Vader, wilt Gij dat ik, als Uw zoon of als Uw dochter, datgene zal doen, wat Gij hebt geboden”?

LeGrand Richards

van de Raad der Twaalven

Hoe verkrijgen wij een getuigenis?

„... Voordat wij naar de aarde kwamen, waren wij allen geesten. Wat is een geest? Wij gebruiken het woord „geest” om iets en alles te beschrijven dat niet sterfelijk is, wij hadden dus een onnaards lichaam. Toch waren wij personen. Wij hadden het vermogen en de bekwaamheid tot zien, denken, handelen, besluiten nemen. Wij namen zelfs deel aan die grote krijg in de hemel, tengevolge waarvan Lucifer uit de hemel werd verdreven. Ons geestelijk lichaam heeft dezelfde vorm en gedaante als het fysieke lichaam. Het geestelijk lichaam heeft dus armen, benen, een hoofd, een brein.

Toen wij op aarde kwamen, namen wij een physiek of sterfelijk lichaam van vlees en beenderen op ons. De scheiding van deze licha-

men noemen wij dood. Door het Offer van Christus zullen deze twee lichamen herenigd worden. Dit noemen wij de opstanding.

Eldred G. Smith

Met de intrede in de sterfelijkheid nam de Heer met een wijs doel de herinnering aan ons vorig leven weg. Er is als 't ware een voorhang neergelaten tussen ons geestelijk brein en ons sterfelijk brein.

Wanneer wij nu enige wetten van de electronica, d.i. radio en televisie, willen toepassen, zal dat ons misschien helpen te begrijpen hoe wij een boodschap van de Heilige Geest kunnen ontvangen. Wij hebben een geestelijk brein en een sterfelijk brein. Ons geestelijk brein kan boodschappen van de Heilige Geest, die een geest is, ontvangen.

Door deze kamer gaan geluid- en beeldgolven, zelfs van gekleurde beelden. Wij kunnen ze met onze sterfelijke oren en ogen niet waarnemen, maar wanneer wij een ontvangtoestel aanzetten en afstemmen, nemen de sterfelijke oren en ogen de geluiden en beelden waar. Op overeenkomstige wijze kan de Heilige Geest voortdurend bood-

schappen uitzenden, net als een zendstation. Als ge uzelf daarop afstemt, d.w.z. klopt of vraagt of zoekt, kunt u de boodschap ontvangen. Het is alsof u een denkbeeldig venster of een denkbeeldige deur opent tussen uw geestelijk brein en uw lichamelijk brein en toelaat dat de boodschap doorkomt. Geest kan spreken tot geest, en u bent gedeeltelijk geest - open slechts die denkbeeldige deur en laat het sterfelijk brein ontvangen. Het openen vereist studie, gebed, arbeid, d.i. kloppen, en de deur zal voor u geopend worden.

Er is geen zaligmaking met alleen maar kennis, want „...de duivelen geloven het ook, en zij sidderen”, zegt Jakobus in 2 : 19. Maar wilt gij weten, o ijdel mens, dat het geloof zonder de werken dood is”? Verwerf die kennis, opdat u een getuigenis moogt krijgen. De kennis door de Heilige Geest is *zeker*. Wanneer die tot u komt, kunt u die niet loochenen, want u weet het.... Het is de voornaamste functie van de Heilige Geest getuigenis te geven van de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus. Daarom leggen wij getuigenis af dat wij weten en zo leg ik getuigenis af dat ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat God letterlijk mijn Vader in de hemel is. Ik getuig dat door de Profeet Joseph Smith krachtens goddelijke openbaring het evangelie in de laatste bedeling of de Bedeling van de Volheid der Tijden op aarde is hersteld....”

Eldred G. Smith

Patriarch van de Kerk

Orde en vlijt

„... Wij moeten tijd maken voor onze gezinnen en samen dingen doen: Met het maken van plannen voor het gebruik van uw tijd, raad ik u aan zo veel als mogelijk is met uw gezin door te brengen, zeg minstens twee avonden per week. Als ouders is het onze plicht jegens de leden van ons gezin niet alleen toe te zien dat zij worden gevoed, gekleed en onderwezen, doch dat aan hun geestelijke behoeften eveneens tegemoet wordt gekomen. Natuurlijk moet dit voor een groot deel persoonlijk worden gedaan, zoals het houden van een gezinsavond, het gezamenlijk met vacantie gaan en als een gezin de Avondmaalsvergaderingen bezoeken. . Vlijtig zijn in ons werk be-

Franklin D. Richards

tekt niet alleen bezig zijn, maar doeltreffend bezig zijn. De Heer erkende dit verschil tussen alleen maar bezig zijn en effectief zijn, toen de ouderlingen in 1831 de Missouri in kano's afvoeren.

De Heer zeide toen: „...voorwaar zeg Ik u, dat het voor deze

gehele groep Mijner ouderlingen niet nodig is om zich haastig over de wateren te verplaatsen, terwijl de bewoners aan weerskanten in ongelooft omkomen” (L. & V. 61 : 3). Juist zoals het voor die ouderlingen niet nodig was zich haastig over het water te verplaatsen, zo is het met ons: het is niet nodig niet-essentiële dingen te doen die ons wel bezig houden, maar niemand veel baten.

Vlijtig zijn vereist geloof in de Here Jezus Christus en in onszelf; het vaste voornemen om ordelijk en vlijtig te zijn is reeds een bewijs van geloof in onszelf. Hoewel onze opdrachten moeilijk schijnen, als wij ons geloof ontwikkelen en volhouden, zijn wij in staat onze rechtvaardige doeleinden te bereiken.

President Heber J. Grant haalde vaak het volgende van Emerson aan: „Datgene wat wij volhardend doen, wordt gemakkelijk te doen, niet omdat het wezen ervan is veranderd, maar omdat onze bekwaamheid om het te doen is toegenomen”.

Om vlijtig te zijn moet men leren vol te houden, ja, te volharden tot het einde.

Nu zouden we kunnen vragen: „tot het einde van wat”? Kunnen wij volharden tot het einde van een dag met dezelfde toewijding en enthousiasme als wij aan het begin van de dag hadden, zelfs toen wij problemen hadden en gedwarsboemd werden? Ieder jaar heeft 365 dagen en iedere dag heeft 24 uur en elk daarvan vereist volhar-

ding tot het einde. Herinner u echter wat koning Benjamin zeide: „...het is niet nodig, dat een mens harder loopt dan zijn kracht hem toelaat”. (Mosiah 4 : 27). Ongetwijfeld bedoelde hij verstandelijke, fysieke, financiële of geestelijke kracht, of alles tezamen. In al mijn persoonlijke ondervindingen heb ik bevonden dat het verstandig is grote terreinen te overzien, doch kleine te bewerken. Door grote terreinen te overzien maakt men feitelijk een meesterplan dat men later in ordelijke fasen uitvoert. Dit is een gezonde manier om te bouwen en vele teleurstellingen te vermijden, die anders het gevolg zijn van zelfoverschatting. Grote terreinen overzien en kleine bewerken houdt de beginselen in van orde en vlijt en resulteert in groei en ontwikkeling. Dit zijn grondbeginselen van eeuwige vooruitgang. Naar mate wij onze persoonlijke doelmatigheid vermeerderen, neemt onze doelmatigheid in het volvoeren van kerkelijke opdrachten toe. Een van de grootste behoeften bij het opbouwen van Gods koninkrijk heden ten dage is de behoefte aan effectieve leiders.

De Zaligmaker heeft ons gezegd: „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het

Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is” (Matth. 7 : 21). Let op de woorden „...doet de wil Mijns Vaders...”

Tenslotte haal ik weer de woorden van koning Benjamin aan: „... het is nuttig, dat hij naarstig zij, opdat hij daardoor de prijs moge behalen; daarom moeten alle dingen in orde geschieden (Mosiah 4 : 27).

Ik geef getuigenis, en ik weet dat het getuigenis hetwelk ik geef, waar is, dat wij met orde en vlijt in de Kerk kunnen arbeiden en behoorlijk voor ons gezin kunnen zorgen en de prijs van het eeuwige leven winnen, de prijs van vrede, geluk en succes door eeuwige vooruitgang.

Dat wij deze dag mogen besluiten deze grondbeginselen van orde en vlijt in ons leven toe te passen en de kostbaarste prijs van alles te winnen - het eeuwige leven - bid ik in de naam van Jezus Christus.

Amen.

Franklin D. Richards
Assistent van de Raad
der Twaalven

Door de voortreffelijkheid van anderen naar waarde te schatten, kunnen we die tot ons eigendom maken.

Voltaire

EGYPTOLOGIE EN

HET BOEK VAN MORMON

Een wijdse aanhef. Het gaat hier echter uitsluitend om de taal, of liever om de lettertekens, waarvan de oude Egyptenaren en de onder hun invloed staande volken in de oudheid zich bedienden om het gesproken woord over te brengen, om de hieroglyphen, zoals de oudst bekende tekens worden genoemd.

Het is voor ons, leden van Christus' Kerk, die de inhoud van het Boek van Mormon dus kennen, duidelijk dat er tussen dit boek en deze lettertekens een nauw verband bestaat. Voor ik nu verder ga, wil ik u eerst vertellen waarom daarover iets in de Ster verschijnt.

Wij weten allen, dat het Boek van Mormon voor onze tegenstanders en vijanden van de Kerk een geliefd doelwit is voor hun aanvallen. Zij weten namelijk zeer goed, dat de Kerk staat of valt met het Boek van Mormon. Wanneer dus één tittel of jota in dat boek ongerijmd zou zijn, zou dit een ware triomf voor onze vijanden betekenen. Men heeft die triomf vroeger onder meer gezocht in het feit, dat van cement en van paarden gewag werd gemaakt. Die stemmen zijn thans tot zwijgen gebracht door betrekkelijk recente ontdekkingen in Midden-Amerika. Nu zijn de lettertekens die op de gouden platen waren gegraveerd en waarvan een zevental regels door Joseph Smith werden gecopieerd, weer aan de beurt. Het is namelijk niet de

eerste maal dat de aanvallen daarop werden gericht. Dit heeft het voordeel dat maar weinig mensen de juistheid of onjuistheid van een uitspraak door een ter zake deskundige kunnen beoordelen. Wat dit laatste betreft: hierover straks meer. Eerst iets over paarden en cement.

Over de ontdekkingen van de oudheidkundigen met betrekking tot cement lezen wij o.a. het volgende:

„De Romeinse wegen, eens om hun duurzaamheid spreekwoordelijk, zijn verdwenen en kunnen in deze tijd niet of slechts met grote moeite worden opgespoord. Onze moderne wegen zullen, doordat zij aan de inwerking van de natuurkrachten worden blootgesteld, binnen 500 jaar volkomen verdwenen zijn, maar deze grote weg van de Maya's heeft de eeuwen weerstaan en dat in een land met hevige regenval en weelderige plantengroei. Met uitzondering van de gecementeerde oppervlakte is hij bijna nog net zo als in de tijd toen de laatste Maya over zijn effen wegdek liet. (*Ancient Cities and modern Tribes*, Gann, pag. 114).

„De wegen der Romeinen waren beroemd om hun uitnemendheid, maar de wegen van de Maya's waren breder en duurzamer. Vele van deze wegen, indien zij van de bomen werden ontdaan, zouden voor een Ford nog berijdbaar zijn”.

(*South of Yesterday*, Mason, pag. 77).

„De Maya's waren evenals de Romeinen, uitstekende wegebouwers. In de dagen hunner grootheid werden macadamwegen, zes tot acht voet boven het normale landoppervlak, bedekt met hard en glad cement, van paleisterras naar tempel en van tempelplein naar tempelplein aangelegd” (*People of the Serpent*, Gann, pag. 228).

En van de paarden wordt het volgende vermeld:

„Paarden behoorden in het Pleistocene tijdperk tot de gewone vormen van gehoefde zoogdieren op het Noord-Amerikaanse vasteland, en verscheidene uitgestorven soorten heeft men aan de hand van fossiele overblijfselen beschreven. De overvloed en wijd verspreide aanwezigheid van paarden in Noord-Amerika maken de verdwijning van deze dieren vóór de komst van de blanke des te meer tot een ongewoon kenmerk van hun lang en gedenkwaardig bestaan”. (*Rancho La Brea*, Chester Stock, pag. 43).

Wij keren nu terug tot de lettertekens op de platen. Een Nederlands deskundige op het terrein van de Egyptologie had onlangs, op verzoek van een der vijanden van de Kerk de regels, door de Profeet Joseph Smith van de platen overgenomen, aan een onderzoek onderworpen en gezegd: „Het is geen Egyptisch”. Sterker nog: (ik citeer onze tegenstander) hij ontkende zelfs dat dit een taal is. Om met zijn eigen woorden te spreken, is, wat hier geboden

wordt, een ratjetoe. Het heeft met Egyptisch niets te maken. Hoogstens zijn er in de onderste drie regels van het zevenregelig facsimile sporen te vinden van het demotisch schrift, dit is een vereenvoudigde vorm van het Egyptisch hiëratisch schrift, terwijl daarvan de bovenste vier regels weer helemaal afwijken”. Aldus de schrijver van het artikel „Mormonenleer kan niet waar zijn”. Hij zegt verder dat de deskundige veronderstelde dat Joseph Smith dat demotisch schrift, dat in 1827 bekend was, wel eens gezien heeft. Een nogal zonderlinge veronderstelling ten aanzien van iemand, die voor een bedrieger wordt gehouden, die, het demotische schrift gezien hebbende, daarmee de wereld wil misleiden en dat niet doet door de tekens nauwkeurig over te nemen, maar uit zijn geheugen het ingewikkelde schrift nabootst en aldus de gekste fouten maakt. Afgezien nog van de onwaarschijnlijkheid dat dit demotische schrift, welker ontcijfering door de jonge Franse geleerde Jean François Champollion na jaren studie van de steen van Rosetta, die met hieroglyphische, demotische en Griekse lettertekens was beschreven en waarvan men terecht meende dat deze alle drie dezelfde betekenis hadden, in 1824 tot stand was gebracht, onder de ogen van een eenvoudige landbouwerszoon in Amerika zou zijn gekomen, op een andere wijze dan hijzelf had verkondigd. Doch dit slechts in 't voorbijgaan opgemerkt.

Er zijn steviger bewijzen voorhanden, dat de uitspraak van deze

Nederlandse geleerde op z'n minst genomen zeer aanvechtbaar is. Ik beroep mij hier op een andere Egyptoloog, R. C. Webb, eveneens een niet-Mormoon.

Aan zijn *Egyptology and the Book of Mormon* ontleen ik het volgende:

„...Het is blijkbaar het werk (het overschrijven of beter gezegd natekenen van de zeven regels Egyptisch schrift door Joseph Smith nl.-Vert.) van iemand die geen vaardigheid bezat in het kopiëren van onbekend en vreemd schrift; vandaar de markante onregelmatigheid in de vorm van verscheidene zeer gelijksoortige figuren, die waarschijnlijk hetzelfde moeten betekenen. Het doet sterk denken aan een bestudeerd afschrift van een vroeger geschreven origineel of originelen, omdat de afzonderlijke figuren met bedachtzaamheid werden gevormd, met het oog op een of ander voorgenomen plan, eerder alsof de schrijver werkelijk regels van een document dat voor hem lag, overnam dan dat hij lukraak te werk is gegaan, wat wel het geval zou zijn geweest indien elke figuur voor de vuist weg was verzonnen. Het doet ook sterk het vermoeden aan de hand dat het werd gecopieerd van een voortdurend verder te lezen document en niet dat het de transcriptie is van een serie uitgezochte, afzonderlijke figuren, gezien het feit dat terwijl de eerste vier regels groot en vermoedelijk met zorg zijn overgenomen, de laatste drie regels kleiner zijn en er aanzienlijk minder verzorgd uit zien in de details”.

„...Te oordelen naar Anthon's te boek gestelde uitdrukkingen betreffende dit onderwerp, was hij zeer zeker niet geneigd de beweringen van Joseph Smith in zake de „transcriptie” te ondersteunen... en zijn vonnis heeft men vaak „de eerste veroordeling door de wetenschap van de Mormoonse aanmatigheden” genoemd... Van Dr. Anthon, hoewel een befaamde autoriteit in de Griekse en Latijnse klassieken, mogelijk ook vertrouwd met Hebreeuws, Arabisch, enz., weet men niet of hij diepgaande studie van de toen nieuwe wetenschap der Egyptologie heeft gemaakt. Te oordelen naar hetgeen hij heeft geschreven, schijnt hij te hebben overwogen dat een document, dat ogenschijnlijk in alles behalve in Egyptische hieroglyphen is geschreven, afdoende aan de kaak gesteld, in zo verre, dat het van buiten-Egyptische oorsprong is. Waarom zeide hij niet dat het afschrift niet in enige vorm van hiëratisch of demotisch karakter was geschreven, hiermede afdoend verzekerd (gesteld dat hij de nodige kennis daartoe bezat) dat het geen Egyptisch was en ook niet kon zijn? Zeer waarschijnlijk omdat hij, zoals de meeste mensen van zijn tijd, de geleerden zowel als de ongeleerden, het denkbeeld van Egyptisch schrift uitsluitend aan het hieroglyphisch karakter verbond. Kennis van het hiëratisch schrift was in die dagen bijzonder zeldzaam, evenals tegenwoordig; ofschoon deze stijl een zeer gewoon medium in papyrusboeken van alle tijden was.

De waarschijnlijkste gevolgtrek-

king hieruit is, dat indien Joseph Smith niet meer dan een onwetende bedrieger was geweest, zoals sommigen hebben gezegd, er op uit om het publiek een poets te bakken, het alleen maar redelijk was geweest van hem te verwachten, dat hij zou hebben getracht zijn bewering betreffende het bezit van een Egyptisch document waar te maken, door een tirade in imitatie-hieroglyphen voor de dag te brengen. Dat van het afschrift werd gezegd dat het „iets anders” was, doet het vermoeden aan de hand dat zijn „onwetendheid” niet zo groot was als sommigen hebben gedacht. Of hij wist dat er andere Egyptische schrijfwijzen zijn, of hij heeft op goed geluk gegist dat dit wel zo kon wezen. Wat een knappe gisser was die Joseph Smith dan! Bovendien, als hij de term „hervormd Egyptisch” op deze andere schrijfwijzen in vergelijking met het gewone Egyptisch, hieroglyphen genoemd, toepast, gebruikte hij een term die gelijk omschrijvend en nauwkeurig was. Onder het woord „hervormd” verstaan wij in dit verband een „gewijzigd” of „herzien” systeem van schrijven waarmede het zo genoemde hiëratische of het latere demotische schrift, beide eenvoudiger dan, doch naspeurbaar afgeleid van de oudere hieroglyphen, volkomen wordt omschreven.

Met betrekking tot de oorspronkelijke taal en de lettertekens waarmede het, naar beweerd wordt, werd geschreven, bevat het Boek van Mormon drie betekenisvolle passages. De eerste (1 Nephi 1 : 2) luidt:

„Ik maak een kroniek in de taal van mijn vader, die uit de geleerdheid der Joden en de taal der Egyptenaren bestaat”.

De tweede (Mosiah 1 : 4) zegt dat Lehi „was onderwezen in de taal der Egyptenaren” en daarom „kon hij deze graveerselen lezen”, die op de koperen platen stonden.

De derde en verreweg de belangrijkste van de drie (Mormon 9 : 32-33) luidt:

„Nu ziet, wij hebben deze kroniek geschreven naar onze kennis, in lettertekens, die onder ons de hervormd Egyptische worden genoemd, die aan ons zijn doorgegeven en volgens onze wijze van spreken door ons zijn veranderd. En wanneer onze platen groot genoeg zouden zijn geweest, zouden wij in het Hebreeuws hebben geschreven; en indien wij in het Hebreeuws hadden kunnen schrijven, ziet, dan zoudt gij geen onvolmaaktheid in onze kroniek hebben gehad”.

Als wij onder het woord „taal” in de eerste twee passages een wijze van uitdrukken verstaan, geschreven zowel als gesproken, kunnen wij hun mededelingen met die in de derde tekst overeen brengen, waar duidelijk de term „hervormd Egyptisch” op bepaalde lettertekens of schrijfvormen wordt toegepast. In ieder geval zijn de verklaringen in die derde tekst van grote betekenis en schijnen een duidelijke uitdaging voor een kritisch onderzoek naar hun nauwkeurigheid in te houden.

Een zorgvuldige lezing van Mormon 9 : 33 toont twee bepaalde verklaringen, die gemakkelijk

waar te maken of te verwerpen zijn en die op het volgende neerkomen:

(1) Een verslag in Hebreeuwse lettertekens of in de Hebreeuwse taal zou meer ruimte innemen dan hetzelfde in Egyptische tekens, of in de Egyptische taal.

(2) Een verslag in het Hebreeuws zou „geen onvolmaaktheid” hebben, vergeleken met hetzelfde verslag in het Egyptisch; of, gelijk we mogen aannemen, zou voor de vertaler minder onzekerheden opleveren.

Indien beide verklaringen waar zijn, is het duidelijk dat deze waarheid alleen maar kan worden begrepen door mensen die zowel met Hebreeuws als met Egyptisch bekend zijn. Het is dan ook verwonderlijk ze in een boek te vinden dat, zoals velen met overtuiging beweren, geheel door ongeleerde mannen werd geschreven. Als een van de twee verklaringen een feit had medegedeeld en de andere fout was geweest, zou men nog aan een toevalligheid kunnen denken om de waarheid te verklaren, en de fout als iets vanzelfsprekends aannemen. Maar wanneer wij twee volkomen juiste doch niet algemeen bekende feiten betreffende de Hebreeuwse en de Egyptische taal en tekens lezen in een boek, dat naar wordt beweerd, door mensen werd geschreven die met beide talen op de hoogte waren, moeten wij erkennen dat de zaak aandacht en ontleding verdient. (Hier worden door de schrijver uiteraard de bewerkers van de platen bedoeld, welke herkomst

door Webb noch wordt bestreden, noch rechtstreeks aanvaard. - Vert.”)

Tot zo ver de schrijver, R. C. Webb, van het uitgebreide en doorwrochte artikel *Egyptology and the Book of Mormon*, dat in de Improvement Era van februari 1923 e.v. verscheen en waaruit ik het bovenstaande heb overgenomen.

De verhandeling is te lang om haar in haar geheel te vertalen; ik heb er alleen die regels uit vertaald, welke n.m.m. voldoende aantonen dat het veroordelen van het zevenregelig facsimile als „een ratjetoe” het probleem voor niet-leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geenszins oplost, doch daarentegen nog vele vragen onbeantwoord laat, ook voor de schrijver van het stuk *Mormonenleer kan niet waar zijn* (met de klemtoon op kan).

Eén vraag kan deze schrijver echter wel beantwoorden, denk ik, want hij gebruikt het woord *frappant*, dat wil dus zeggen „treffend”, „in 't oog vallend”. Deze vraag namelijk: Waaruit bestaat de tegenspraak tussen onze openbaringen en de openbaringen van de Heilige Schrift, die *op zeer veel punten* zo groot en zo frappant is, dat de Mormonenleer niet waar kan wezen? Mij dunkt, het moet voor zijn lezers een afdoend middel zijn om onze „religieuze misleiding” te weerstaan, als zij die met de Bijbel in de hand kunnen aantonen.

A. D. J.

ZONNEHOEK

De Jaredieten verlaten Babel

Boek van Mormon — Ether 1-6

Tot de families die in Babel woonden, behoorden ook die van Jared en zijn broeder. Zij waren rechtvaardige mensen. De broeder van Jared was een groot profet, die met God sprak. Hij wilde niet, dat de spraak van zijn familie verward werd, zodat zijn vader en moeder, zijn broeder en zuster elkaar niet konden verstaan. En dus vroeg hij aan de Heer, of zij hun eigen taal mochten behouden en niet behoeften te lijden als de andere mensen. De Heer stond dit verzoek toe, maar vertelde hem, dat hij en Jared en hun gezinnen dat deel van het land moesten verlaten en naar een ver land moesten reizen. Hij vertelde hem, dat de plaats waarheen Hij hem zou voeren een land van belofte was, dat bewaard was voor de rechtvaardigen en dat het een uitverkoren land was boven alle andere landen. Maar dit nieuwe land lag ver van

de stad Babel af. Grote oceanen lagen er tussen. Hoe konden zij deze reis maken?

De Heer was bereid hen te helpen. Hij beval de broeder van Jared om acht boten te bouwen, waarmee zij zowel onder als op het water konden varen. Het kleine ploegje mannen begon met hun arbeid. Zij maakten de boten zó stevig, dat zelfs de zwaarste stormen ze niet zouden kunnen deren. De boten waren helemaal dicht, van boven en van onderen, zodat, wanneer de golven er over heen zouden slaan, ze toch niet zouden lekken.

Toen de boten klaar waren en helemaal dicht, zodat ze er mee onder water konden varen, waren zij van binnen zó donker, dat niemand iets kon zien. Moesten de mensen die lange reis helemaal in het donker afleggen?

De broeder van Jared was er zeker van, dat de Heer hun wat licht

zou verschaffen. Hij hakte zestien kleine stenen uit een bergwand en bracht ze in gebed tot God, terwijl hij de Heer vroeg de stenen aan te raken, zodat ze een lichtende gloed zouden verspreiden. De stenen waren zo helder als glas. Toen de broeder van Jared zijn gebed beëindigd had, strekte de Heer Zijn hand uit en raakte de stenen één voor één met Zijn vinger aan en toen gaven de stenen een helder licht. En zelfs, hoewel ze dit licht uitstraalden, brandden zij niet, want anders zouden ze de boten in brand gestoken hebben.

Het geloof van de broeder van Jared was zó groot, dat hij de vinger van de Heer kon zien. Het was precies de vinger van een mens. De broeder van Jared was zó bevreesd, dat hij voor de Heer op de grond neerviel. Toen de Here hem zag neervallen zeide Hij: „Sta op, waarom zijt gij nederge gevallen?” De broeder van Jared antwoordde: „Ik zag de vinger des Heren en vreesde, dat Hij mij zou slaan; want ik wist niet, dat de Here vlees en bloed had”.

De Here legde hem uit, dat Hij op dat moment nog geen vlees en bloed had, maar dat Hij dat op zekere dag op Zich zou nemen en in de wereld zou komen en onder de sterfelijke mensen zou wonen en hun Heiland zijn. En toch was Hij nog steeds een geest, maar de geest was in de gedaante van een mens, omdat de mens was geschapen in de gelijkenis van God. Toen vertoonde de Here zich aan de broeder van Jared en zeide: „Ik ben Jezus Christus”.

De Here zeide, dat Hij zich niet aan andere mensen had getoond, omdat niemand van hen zó'n groot geloof had gehad als de broeder van Jared. Hij zeide: „Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt is het lichaam van Mijn geest; en de mens heb Ik geschapen naar het lichaam van Mijn geest; en evenals Ik voor u in de geest verschijn, zal Ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen”.

De Heiland vertelde de broeder van Jared, dat Hij een verslag moest schrijven over dit visioen, maar dat hij het moest verzegelen, zodat niemand het zou kunnen lezen, voordat Jezus was gekruisigd. Dit deed hij en het verslag werd verborgen. Na vele jaren werd het door de Nephieten gevonden, zoals in het Boek van Mormon wordt verklaard.

Jared's broeder droeg de lichtende stenen van de berg naar beneden en plaatste ze in de boten, één aan het voor- en achtereinde van elke boot. Tot grote vreugde van allen, verlichtten de stenen het hele schip. Vlug laadden Jared en zijn broeder en hun gezinnen al hun voorraden in de boten en zetten koers naar het beloofde land.

De Heer maakte, dat de boten zich voortbewogen op de zee. Als het stormde voeren ze diep onder de oppervlakte en bewogen zich net als een walvis onder het water voort. Na een lange reis bereikten zij het beloofde land, dat Amerika is. Die mensen werden de Jaredieten, die in Amerika leefden en tot de Nephieten kwamen onder leiding van de profeet Lehi.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING en de hollandsse ring

GEDOOPT IN DE ZENDING

DELFT

Hoorn, Marinus Raymond Jan; 22 juli 1965

Hoorn, Ronald Edward; 22 juli 1965

GOUDA

Kool, Paul Henrie; 21 mei 1965

HAARLEM

Boldewijn-Van Vendeloo, Johanna Wilhelmina; 8 juli 1965

ZWOLLE

Plijnaer, Gerde; 8 juli 1965

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM OOST

Van Yperen, Mary Theodora; 25 juni 1965

AMSTERDAM WEST

Veldhuizen, Adriaan Wilhelm; 25 juni 1965

DEN HAAG

Blom, Michiel Wijnard; 1 juli 1965

Blom-Brinksma, Klazina; 1 juli 1965

Blom, Sia; 1 juli 1965

Blom, Anna Hendrika; 1 juli 1965

Limborgh, Emma Adriana; 1 juli 1965

Van Oosten, Wilhelmus; 8 juli 1965

ROTTERDAM NOORD

Dijksman, Gerritje; 7 juli 1965

ROTTERDAM ZUID

Lockhorst, Hendrik Albertus; 16 juli 1965

SCHIEDAM

Van der Hoeven, Johannes; 2 juli 1965

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

BRUSSEL

Pimentel, Joseph Henricus Jr.; 27 juni 1965 tot ouderling
De Sitter, Pierre Albert; 20 juni 1965 tot leeraar

HAARLEM

Cuhfus, Henry Victor; 13 juni 1965 tot diaken

LEEWARDEN

De Bruin, Herman Jan; 4 juli 1965 tot diaken

UTRECHT

Gout, Richard Eric; 4 juli 1965 tot diaken

INGEZEGEND

DEN HAAG

Navarro, Peter Martin; 4 juli 1965
Navarro, John Herman Michel; 4 juli 1965
Navarro, Natasha Hendrika Maria; 4 juli 1965

GEHUWD

AMERSFOORT

De Jong, Maria Johanna; en Oosten, Lamberts; 1 juli 1965

HAARLEM

Oosterhof-Nobels, Suzanna G.; en Michély, Herman W.; 17 juni 1965

OVERLEDEN

ENSCHEDÉ

Weenink-Klasing, Louise Jeannette; 7 juli 1965

SNEEK

Drent-Loonstra, Jeltje; 3 juli 1965

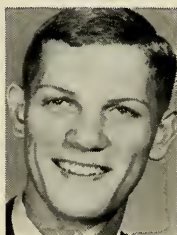
OVERGEPLAATST

Rollins, David; van Rotterdam Noord naar Haarlem
Overdiek, Martinus; van Deventer naar Hilversum
Vuyk, William; van Haarlem naar Amsterdam
Merrill, Theon; van Heerlen naar Amsterdam
Upham, Dwain; van Amsterdam naar Groningen
Van Leeuwen, Harro; van Eindhoven naar Groningen
Leydsman, Raymond; van Groningen naar Leeuwarden
Howard, Jerry; van Leiden naar Utrecht
Van der Veur, Martinus; van Dordrecht naar Utrecht

Johnson, Robert; van Hilversum naar Schiedam
Day, Michael; van Gouda naar Schiedam
Hathaway, Denton; van Amsterdam naar Rotterdam Noord
Huffaker, James; van Rotterdam Zuid naar Maastricht
Hacking, Thomas; van Hoofdkantoor naar Maastricht
Van Rij, Daniel; van Gent naar Leeuwarden
Autenrieb, Fred; van Den Haag naar Gent
Rijken, Ronald; van Beverwijk naar Hoofdkantoor
Worthington, Boyd G.; van Zendingsschool naar Eindhoven
De Boer, Neldon J.; van Zendingsschool naar Heerlen
Van der Beek, Ronald; van Zendingsschool naar Dordrecht
Staples, Dee R.; van Zendingsschool naar Rotterdam Zuid
Van Tienderen, Cornelis; van Zendingsschool naar Deventer
Ellison, J. Richard; van Zendingsschool naar Gouda
Jackson, Richard P.; van Zendingsschool naar Groningen
Roberts, Stephen K.; van Zendingsschool naar Leiden
Servoss, Kent D.; van Zendingsschool naar Den Haag
Schow, Brent L.; van Zendingsschool naar Beverwijk
Aardema, Ralph C.; van Leeuwarden naar Hoofdkantoor
Schetselaar, Frank; van Schiedam naar Eindhoven
Romig, Gary R.; van Utrecht naar Leeuwarden
Johnson, Robert; van Schiedam naar Rotterdam Zuid
Miner, Lewis; van Rotterdam Zuid naar Centraal Zone
Knapton, Richard; van Hoofdkantoor naar Hilversum
Bingham, Raymond; van Zuid Zone naar Den Haag
Hathaway, Charles; van Ede naar Den Helder
Hess, David; van Den Helder naar Ede
Van der Veur, Fred; van Den Haag naar Zuid Zone
Hennefer, Stephen; van Utrecht naar Beverwijk

AANGEKOMEN

Worthington, Boyd G.; Payson, Utah
De Boer, J. Neldon; Provo, Utah
Van der Beek, Ronald; Idaho Falls, Idaho
Staples, Dee R.; Eden, Utah
Van Tienderen, Cornelis; Salt Lake City, Utah
Ellison, James R.; Fredonia, Arizona
Jackson, Richard P.; Salt Lake City, Utah
Roberts, Stephen K.; Portland, Oregon
Sevoss, Kent D.; Bountiful, Utah
Schow, L. Brent; Preston, Idaho

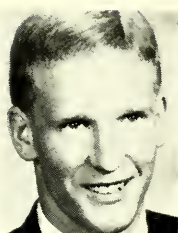
B. G. Worthington

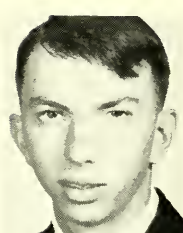
J. N. de Boer

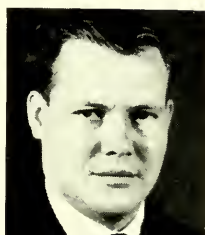
R. van der Beek

D. R. Staples

C. van Tienderen

J. R. Ellison

R. P. Jackson

S. K. Roberts

K. D. Sevoss

L. B. Schow

VERTROKKEN

Herbert David Brumble; aangekomen 16 januari 1963, vertrokken 16 juli 1965.
Werkzaam geweest: Den Haag, Gent, Amsterdam Oost, Utrecht,
Noord Zone, Hoofdkantoor.

Culley K. Christensen; aangekomen 16 januari 1963, vertrokken 16 juli 1965.
Werkzaam geweest: Delft, Vlaardingén, Noord Oost Zone, Den Haag,
Brussel, Haarlem, Zeist, Centraal Zone.

Dirk Aubrey Groen; aangekomen 16 januari 1963; vertrokken 16 juli 1965.
Werkzaam geweest: Rotterdam Zuid, Alkmaar, Harlingen, Sneek,
Hoofdkantoor, Haarlem, Dordrecht, Antwerpen, Nijmegen, Bever-
wijk.

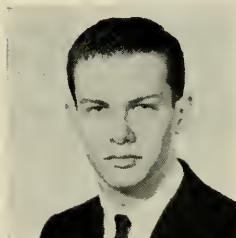
Augustus 1965

Gerardus Jacobus Van Hulten Jr.; aangekomen 16 jan. 1963, vertrokken 16 juli 1965.
Werkzaam geweest: Schiedam, Haarlem, Rotterdam Noord, Amersfoort, Antwerpen, Gent, Brussel, Leeuwarden, Den Haag, Amsterdam.

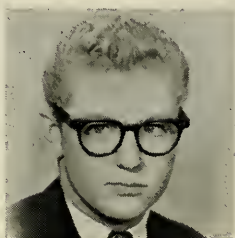
Raymond Leydsman; aangekomen 16 januari 1963, vertrokken 16 juli 1965.
Werkzaam geweest: Rotterdam Zuid, Brussel, Utrecht, Hilversum, Den Haag, Utrecht, Alkmaar, Groningen, Leeuwarden.

Marinus Albertus Overdiek; aangekomen 16 januari 1963; vertrokken 16 juli 1965.
Werkzaam geweest: Amsterdam Oost, Groningen, Den Haag, Schiedam, Beverwijk, Den Helder, Deventer.

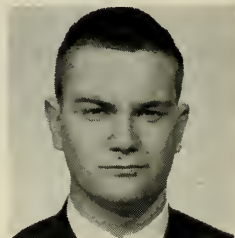
Michael Elliot Tatton; aangekomen 16 januari 1963, vertrokken 16 juli 1965.
Werkzaam geweest: IJmuiden, Delft, Eindhoven, Nijmegen, Rotterdam Noord, Leiden, Hilversum, Leeuwarden.

H. D. Brumble

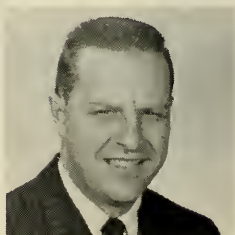
C. K. Christensen

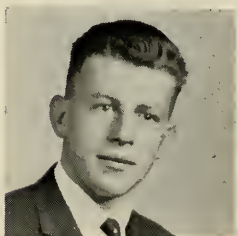
D. A. Groen

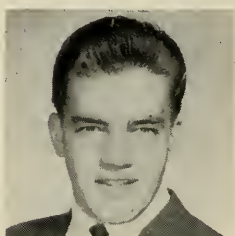
G. J. van Hulten

R. Leydsman

M. A. Overdiek

M. E. Tatton

SEP 1965